

Žahvala

Sedim ob oknu moje sobe. Zunaj se prebujajo pomladi. Prebujajo se norava in toplo sonce naju z mojim Ivanom zvrabi na kratek sprehod okoli doma. Klepetava:

Najin dom je tu v Sperošem domu. (Na) V poznih srečih letih sva si uvedila življenje v popolnoma drugem okolju. Sprva so naju preverali občutki strahu, negotovosti in pogosto sva polna domotožja, obujala spomine.

S prijaznim sprejemom pri socialni delavki ga. Esteri, z njeno pomočjo, s prijaznim in strokovnim osebjem in podporo družinskih članov, pa sva razvila mirno in lepo življenje. Izhodnorne dveznosti v domu, od telovadbe, petja, nastopov, plesnovorij, klepetov, smeha in (vse) družjenja so se naenkrat ustavile, vhodna.

Zablenjena vrata. Prepoved obiskov in druženj. Obroki v sobah. Odsvetovana družjenja. Nenehno umirvanje in razkuževanje. V naju se je morselil strah. Pri ti ukrepi so se nama sprva zdeli popolnoma pretrugi.

Med klepetom se nama približuje nasmejana gospa Estera. Sede poleg naju in snaju namreji z novicami iz zunanjega sveta. Nato napove, da bora dobila obisk najinih struk in vnukov. Preko viba naju poveže z družki, vnuki in pravnuki. Možna sličica na telefonu kar žari od energije nasmehov, pohvalčkov in vzpodbudnih besed najinih najdražjih. V očeh hčera opozim solzice. Tudi jaz bi jo potočila, pa ne smem. Ne sedaj. Potem bom potočila kokino solzico ob govei molitvi, da postanemo zdravi in da se čimprj ponovno snidemo. Po končanem pogovoru naju gospa Estera spomni, da naju čakejo paketi domačih, ki so nama jih pred tremi dnevi dostavili v recepcijo ter se postavi z vzpodbudnimi besedami, da bo vse